

עפ"ת 50698/06/13 - ابو מור עמאד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 13-06-50698 ابو מור עמאד נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט ה בכירה, נגה אחד

abo mor umad
against
Medinat Yisrael

פסק דין

בפני ערעור על פס"ד ביום"ש תעבורה מרכז (כב' השופט אל' אונשי) בתיק תעבורה 8180-05-11 מיום 26.5.13 במסגרתו הורשע המערער בעבירה של נהייה בשכירות בנגדו לסעיפים 62(3), 64(ב)(א) ו- 29א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961.

העונש שנגזר על המערער:

21 חודשים פסילת רישון הנהיגה בפועל בגיןו 3 ימי פסילה מינימלית;

קנס בסך 1,800 ₪;

4 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים;

6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה של נהייה בשכירות, תחת השפעת משקאות משכרים, ללא רישון הנהיגה תקין ובזמן פסילה.

הערעור מתיחס לפסק הדין כולם.

בבית משפט קמא הודה המערער כי שתי האלכוהול עבר לניסיעתו, אך כפר בהנהייה ברכב.

השאלה העיקרית שעמדה בפני ביום"ש קמא ובבסיסו של ערעור זה, הינה זיהויו של המערער כמי שנהג ברכב.

בנימוקי הערעור מצינית ב"כ המערער:

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

- .1. בימ"ש קמא טעה משהתעלם מהסתירות בעדויות השוטרים לעניין שאלת הזהוי, העדיף חלק מסוים מהעדויות והתעלם מאותם חלקים שתמכו בחפות המערער.
- .2. בנסיבות האירוע, שעת האירוע ומקום הרכב, לא ניתן היה לאבחן בזיהות הנהג ברכב.
- .3. שעת האירוע הייתה בשעה 02:30 לפנות בוקר. לא ניתן להבחין בוודאות בשעה זו בזיהות הנהג או צבע חולצתו. כל שניית היה לזהות את מספר הרכב, סוג הרכב וצבע הרכב. השוטרים עצם העידו בשפה רפה, לטענת ב"כ המערער, שלא הבינו בנהג בזמן הנסיעה. כך העיד עת/3 זוהר מפנה לשורות 7, 8 בעמוד 8.
- מתוך השני בין ת/6 - דוח הפעולה בו נרשם: "הבחןתי במס' רכב 6870969 הנ"ל נסוע ב מהירות לכיוון דרום..." לבין ת/5 בו נרשם: "בנסיבות המקרה" ראה את הנהג, הרוי שבעדותו אשר ציינה לעיל חזר בו מן האמירה כי ראה את הנהג. בהמשך ת/5, עת/3 זוהר לא מזכיר את שמו של הנהג אלא, רק את צבע חולצתו, וחזקה כי אילו היה מזהה את המערער כנהג, לא היה נדרש לציין את צבע חולצתו.
- .4. עת/1 לא זכר המפגש בתחנת הדלק בין עת/3 לבין נסוע הרכב והיעד שלא הבחן במערער במהלך הנסיעה אלא רק בסופה באתר הבניה, כאשר המערער יצא מදלת הנהג. ובעניין זה נטען על ידי ב"כ המערער, כי היה על בית המשפט לקבל את עדות המערער לפיה באתר הבניה הייתה חשיכה מוחלטת, כפי שצוין בעמ' 15 שורה 21.
- .5. ב"כ המערער מבקש למסור עדותו של המערער, כי היא זו הסבירה והגיגונית ביותר, לפיו השוטרים הגיעו לאתר הבניה הגיבו לאחר שכל יושבי הרכב יצאו ממנו וחיזוק לעדות זו מבקשת ב"כ המערער לראות בעובדה כי השוטרים לא כרזו לנаг היונדי לעזר.
- .6. ב"כ המערער מבקש להסיק מהעובדה, כי לא כרזו למערער במהלך הנסיעה אלא רק בסופה, ומהעובדה כי עת/3 זוהר לא שאל האפשרות שהיא במרקח רב מאוד מהרכב את המסקנה כי לא ניתן היה להבחן בנהג.
- .7. ב"כ המערער מבקש לראות עדות עת/3 זוהר המתיחס למפגש בתחנת הדלק כעדות שיש בה לפגוע באמינותו, לאור התמיינות שעולות מעודתו. מפנה לדוח הפעולה בו ציין עת/3 זוהר, כי שאל את המערער אם שתי אלכוהול והזיר אותו לבל נהג, בבית המשפט ציין, כי אינו יודע אם אמר למערער לנаг או לא, אך ציין כי העבודה הינה להזיר אנשים שם נהגים שלא ישתנו.

כך מפנה לסתירות מעודתו של עת/1 לעניין תחילת המאבק אחרי הרכב, סיבת המאבק אחרי הרכב, סתיות בעניין מס' הנוסעים ברכב, סתיות לעניין היכרות עת/3 זוהר עם המערער, ועל בסיס כל אלה מבקשת ב"כ

המערער את בית המשפט לקבע כי יש לזכות את המערער ولو מחמת הספק.

לענין העונש טוענת ב"כ המערער, כי בנסיבותיו האישיות בכלל ובנסיבות נוכתו הקשה העונש חמור ומצדיק התערבות ערצת הערעור.

ב"כ המשיבה מבקשת לדוחות הערעור מהኒמוק כי לא נפל כל פגם בפסק דין ביום"ש קמא הן לעניין הרשותה והן לעניין העונש.

לגוף של עניין דין הערעור להידחות:

א. המערער הזדה כי שתה אלכוהול עובר לנטייתו ברכב היונדי. על פי בדיקת הינשוף שנערכה למערער נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף עמד על 755 מיקרוגרם. מהמערער נדף ריח אלכוהול, נצפה מתנדנד וקביעת ביום"ש כי היה שיכור נכונה היא.

ב. השאלה העיקרית במסגרת ערעור זה הינה זיהוי המערער כמי שנהג ברכב במועד ביצוע העבירה, אם לאו.

בימ"ש קמא מצא, כי עדויות עד הتبיעה בפני בית-המשפט עונות על שני המבחנים המצביעים לצורך קביעת הזיהוי, הן המבחן הסובייקטיבי והן המבחן האובייקטיבי.

זיהוי המערער על ידי עת/3 זוהר, לא היה זיהוי סתום, אלא, מדובר בעד תביעה שיש לו הিירות מוקדמת עם המערער והিירות זו מהוות משקל מהותי לעניין מהימנות הזיהוי. עת/3 נפגש עם המערער באירועים, עוד לפני האירוע נשוא הערעור מכיר אותו טוב מאוד, מזהה אותו בעין, מזהה אותו במילון אחוז ויתר מכך. זאת ועוד, עד הتبיעה זוהרפגש במערער מספר דקות לפני שעיכב את המערער באתר הבניה. הפגישה הייתה בתחנת הדלק, נוהלה שיחה בין עד הتبיעה זוהר לumarur, והעד הזהיר את המערער שאין לנhog תחת השפעת אלכוהול. מעבר הזמן הקצר בין המפגש בתחנת הדלק לבין העיכוב באתר הבניה בודאי שאין בו כדי להוכיח את אבחנת העד בין המערער לבין נסעי הרכבת.

עת/3 העיד כי ראה את המערער פותח את דלת הנהג ויוצא מהרכב, עת/3 זיהה את צבע החולצה של המערער; עת/3 מכיר את נוכתו; עת/3 על פי עדותו, שמר על קשר עין לכל אורך הדרך בעת המעקב אחר הרכב המערער אשר זזה כמו שנouse בנסיבות גבואה והעד בምפורש: "הנהג אבו מור אמר לי שהוא לא נהג ברכב למרות שבזדאות במאה אחוזים שהוא נהג ברכב והבחןתי בו נouse מרגע העבירה ועד תום העבירה... לאחר שנעצר יצא מצד שמאל מאיפה שהנהג" (ראה עמ' 16 לפוטו).

יותר מכך העד זוהר מצין בעמ' 11 לפוטו, את מקום של נסעי הרכבת - הבדיקות ישבו בספסל האחורי, המערער במושב הנהג והיה בחור נוספת שישב לידו. העד ציין במהלך עדותו, כי לאורך כל האירוע אף אחד מהנוסעים של הרכב לא אמר לשוטרים כי אחר נהג זולת המערער. עד הتبיעה הבחן בנוכותו של המערער.

זיהה אותו על פי צבע חולצתו השחור.

ג. אני דוחה טענת ב"כ המערער, כאמור בסעיף 3 לנימוקי הערעור.

אי הזכרת שם הנаг ב/5 אין בה כדי לשולץ זיהוי המערער כנוגע, על ידי עת/3, דעתך שונה לחלוטין מדעתה של ב"כ המערער, ובאמירת עד התביעה זוher: "זאת אומרת אתה רואה את הרכב אתה לא מדבר על זה שאתה רואה את עמדך, אתה אומר כי רأית את הרכב אמתה? השיב 'אמת' ". בתשובה זו אין כדי לשולץ את זיהוי המערער על ידי העד כפי שעולה מהרצף עדותנו.

בית משפט קמא הגיע למסקנה הנכונה לאור כלל הראיות שהיו בפניו, כי העד זזה בזדאות את המערער כמו שנרג ברכב וביצע את העבירה. עדותנו קיבלה חיזוק מלא מעדות עת/1 לגבי זיהוי המערער ויציאתו ממושב הנאג ברכב.

בעובדה כי עת/1 לא זכר את המפגש בתחנת הדלק אין כדי לפגום או לעורר איזה ספק שהוא עדות עת/3 אשר זזה בזדאות את המערער.

ד. המערער פרט לעדותו, לא הביא כל עד להעיד, כי לא הוא זה שנרג.

לא ניתן לקבל את הנسبות שהעלתה המערער כנימוק הצדיק הבהיר עדדים מטעמו.
אוסיפ ואצ'ין, כי גם בזמן אמת אף אחד מהנוכחים באירוע לא טען, כי היה אחר ולא המערער שנרג ברכב.

את כל טענות ב"כ המערער לסתירות מהותיות בין עדויות השוטרים, אני דוחה מכל וכל.
מכאן פסק הדיון אשר צורף על ידי ב"כ המערער בע"פ 08-03-358 אינו רלבנטי לעניינינו.

אני מוצאת את הכרעת הדיון של ביום"ש קמא ננכונה, מנומקת וمبرוסת.
אני מוצאת כי אין מקום להתערב בה.

לענין העונש - ביום"ש קמא גזר על המערער עונש פסילה לתקופה של 21 חודשים, מהם ינוכו 30 ימי פסילה מינהלית.
בפועל, הטיל ביום"ש על המערער 20 חודשים פסילה שהינו עונש החורג לפחות משמעותית מתקופת פסילת המינימום
BAT 24 חודשים אשר נקבעה בחוק כעונש למי שנמצא נהוג בשכירות.

בית משפט קמא בעונש מקל זה, הביא בשיקוליו את מצבו הרפואי ונכותו של המערער ואין מקום להקללה נוספת.
הערעור נדחה.

המזכירות תשלח עותק פסק דין זה לבאי-כח הצדדים.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ד, 10 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.